

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 01/10/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Tập 81

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở kinh Thập Thiên Nghiệp Đạo, trang thứ mười ba, hàng thứ nhất:

Lìa nói ly gián mà hành bố thí thì thường được nhiều tiền của, không ai có thể xâm đoạt; quyến thuộc hòa thuận, cùng nhất chí vui vẻ, thường không trái nghịch, tranh chấp.

Đây là không nói ly gián, lìa nói ly gián có được quả báo thù thắng. Chúng ta thấy công đức chân thật của thập thiện nghiệp đạo, điều này đặc biệt quan trọng. Chúng ta biết nền tảng của pháp thể xuất thế gian đều ở gia đình, gia đình bất hòa thì chẳng những đạo nghiệp xuất thế gian của bạn không thể thành tựu, mà sự nghiệp trong gia đình của bạn cũng không thể thành tựu. Cho dù có thành tựu thì cũng giống như hoa ưu-đàm thoáng hiện¹; nhìn thấy dường như huy hoàng nhất thời, đây là thiện nghiệp của bạn trong đời quá khứ tu tích được, nếu gia đình bất hòa thì quả báo này sẽ nhanh chóng bị tiêu mất. Gia đình vì sao bất hòa vậy? Do nói ly gián tạo nên, điều này chúng ta không thể không chú ý. “Xúi giục, ly gián”, trong bốn loại lỗi của miệng thì lấy đây làm trọng.

Trong pháp xuất thế, đặc biệt là phá hoại đạo tràng, xúi giục ly gián phá hoại đạo tràng, tội nghiệp này chắc chắn là đọa địa ngục A-tỳ, không cách gì cứu nổi. Phật ở trong kinh luận Đại, Tiểu thừa đều nói đến, đây chính là phá hòa hợp tăng, phá hòa hợp tăng là tội nghiệp cực nặng, không có tội nào nặng hơn tội này. Trong giới kinh nói, trộm vật của tăng-già, tức là trộm cắp tài vật của thường trụ thì không thể sám hối. Phật nói, bản thân bạn tạo tội ngũ nghịch thập ác thì Phật đều có thể cứu; trộm

¹ Hoa ưu-đàm thoáng hiện (Đàm hoa nhất hiện - 曇花一現): Theo *Pháp Hoa Văn Cú 4* (thượng) thì loài hoa này 3.000 năm mới nở một lần, khi hoa nở có Kim Luân Vương xuất thế, chính là điềm lành báo hiệu đức Phật ra đời, cho nên hoa ưu-đàm một lần xuất hiện tượng trưng cho sự việc tốt đẹp, hiếm có cơ hội gặp gỡ.

Kinh *Pháp Hoa 1* (đại 9, 7 thượng) ghi: “Pháp vi diệu như thế các đức Phật Như Lai đúng thời mới giảng nói như hoa ưu-đàm-bát đúng thời nở một lần. (Từ điển Phật học Huệ Quang)

vật của tăng-già, trộm cắp tài vật của thường trụ thì chư Phật mười phương cũng không có cách gì cứu bạn được. Nhưng phá hòa hợp tăng, phá hoại một tăng đoàn, tội này so với trộm đồ của tăng-già không biết nặng gấp bao nhiêu lần, chúng ta nghĩ kỹ thì sẽ biết.

Lời của Phật rất cuộc có đáng tin hay không? Nếu lời của Phật là chân thật, lời của Phật đáng tin thì tội nghiệp này thật khủng khiếp. Chúng ta nghĩ kỹ lại xem, Phật có nói dối hay không? Ngài có dùng những lời này để hù dọa, lừa gạt chúng ta hay không? Chúng ta hãy tư duy thật kỹ, tin tưởng sâu sắc Phật không bao giờ làm như vậy. Phật độ chúng sanh, ngài có trí tuệ phương tiện rất nhiều, việc gì phải dùng cách thức này? Thêm nữa là Phật độ chúng sanh rất có tâm kiên nhẫn, quyết không phải là nhất thời, cho nên Phật không thể dùng nói dối, nói giả thiết để làm cách thức dẫn dắt chúng sanh. Những điều Phật nói, nhất định như trong kinh Kim Cang đã nói là “nói lời chân thật, nói đúng sự thật, sự thật như thế nào thì nói như thế đó, không nói lời lừa gạt, không nói lời khác nhau”, hoàn toàn đáng tin. Chẳng hiểu vì sao bản thân chúng ta ngu muội vô tri, không chịu tin tưởng lời Phật, chính mình tạo tác vô lượng vô biên tội nghiệp mà không biết sám hối.

Nếu như đã tạo rồi còn có thể cứu chữa hay không? Đáp án là chắc chắn được; Phật không thể cứu bạn, nhưng bạn tự mình có thể cứu được chính mình: tự mình chân thật sám hối, sửa lỗi làm mới. Thời quá khứ có Bồ-tát Thiên Thân, lúc còn trẻ tuổi vô tri; lúc còn trẻ ngài học Tiểu thừa, trong đạo Tiểu thừa ngài rất có thành tựu, đã làm ra 500 bộ luận cho Tiểu thừa, ngài là người có trí tuệ, nhưng lại phỉ báng Đại thừa. Về sau, ngài tiếp nhận lời chỉ dạy của anh ngài là Bồ-tát Vô Trước, biết được pháp Đại thừa, bản thân ngài hối hận về lời phỉ báng trước đây, đứng trước Phật sám hối, muốn cắt lưỡi của mình, Bồ-tát Vô Trước ngăn lại và nói: “Đệ việc gì phải cắt lưỡi? Quá khứ đệ dùng lưỡi phỉ báng Đại thừa, ngày nay đệ sám hối, quay đầu lại, tại sao đệ không dùng lưỡi của đệ để tán thán Đại thừa?” Sự thị hiện của ngài chính là để dạy chúng ta quay đầu như thế nào, cách làm ra sao. Trước đây làm sai rồi, hiện nay chúng ta phải tán thán pháp Đại thừa, ủng hộ pháp Đại thừa. Chúng ta hiểu được đạo lý này, nếu chúng ta đã làm ra việc phá hoại đạo tràng, phá hoại tăng đoàn, ngày nay chúng ta thật sự quay đầu, thật sự sám hối, chúng ta ủng hộ tăng đoàn, giúp đỡ tăng đoàn đoàn kết, giúp đỡ việc hoằng dương Phật pháp, đây gọi là chân sám hối. Sám hối tuyệt đối không phải ở trước Phật Bồ-tát dập đầu cầu xin, việc đó không có lợi ích gì, không tiêu nổi tội nghiệp.

Phật trong kinh điển luôn luôn khuyên dạy chúng ta cải tà quy chánh. Cách nghĩ, cách nhìn của chúng ta trong quá khứ là sai lầm, làm sai, nói sai rồi; bây giờ làm ngược lại, tư tưởng kiến giải của chúng ta tuân theo lời giáo huấn của Phật, cách nói, cách làm của chúng ta cũng nghe theo lời giáo huấn của Phật thì tội nghiệp từ trước mới thật sự có thể sám trừ nổi. Không chịu quay đầu, không chịu hết lòng nỗ lực tu hành, mà dùng loại phương pháp tiêu cực để sám hối thì tội nghiệp đó không thể sám nổi. Trong quá khứ, Bồ-tát và các bậc tổ sư đại đức đã thị phạm tấm gương cho chúng ta thấy. Chúng ta thật sự nếu muốn sửa đổi thì trong kinh Phật nói phải “phát lộ sám hối”, phát lộ sám hối chính là nói rõ ràng trước đại chúng là: “Mọi lời nói, hành vi trước đây của tôi đã sai rồi, đã gây nên mọi sự bất hòa giữa anh em, giữa họ hàng thân thuộc, giữa bạn bè, giữa đồng nghiệp của người khác, đây là nói ly gián, xúi giục. Tôi bây giờ biết sai rồi, tôi cần phải nói rõ ràng cho hai bên biết, sự bất hòa của các bạn là tội lỗi do tôi tạo nên.” Cầu xin họ tha thứ, hy vọng họ hòa hảo như ban đầu thì tội lỗi nói ly gián của mình mới có thể sám trừ được. Những sự việc này chúng tôi không cần nói kỹ thêm, chủ yếu là mọi người phải suy nghĩ thật kỹ, chúng ta đời này có làm những việc này hay không? Có lừa dối chúng sanh hay không? Thật ra mà nói, giảng kinh thuyết pháp cũng không tránh khỏi lỗi lầm, sự việc này không phải là việc dễ dàng, rất khó!

Chúng ta luôn hy vọng giữa người với người có thể chung sống hòa thuận, có thể hỗ trợ hợp tác lẫn nhau. Giữa đạo tràng với đạo tràng, giữa chủng tộc với chủng tộc, giữa tôn giáo với nhau, chúng ta tha thiết hy vọng mọi người tôn trọng lẫn nhau, kính yêu lẫn nhau, hỗ trợ hợp tác, cùng nhau tạo dựng nên xã hội an định, thế giới hòa bình, nhân dân hạnh phúc. Tuy chúng ta đang tạo dựng, chư Phật Bồ-tát thánh thần cũng đều có nguyện vọng này, nhưng do nghiệp chướng của chúng sanh quá nặng, tập khí phiền não quá sâu, đâu có thể trong chốc lát chuyển đổi lại được? Chúng tôi giảng kinh gặp được người nhiệt tâm hộ trì Phật pháp, người hoằng dương Phật pháp, chúng tôi đều hết sức tán thán. Việc tán thán này, các đồng tu nghe xong rất cảm động, đương nhiên cách nói này của tôi có khi tạo ra một chút sức ảnh hưởng.

Thí dụ, tôi thường hay nhắc đến hơn hai mươi năm nay, từ trước đến giờ tôi luôn muốn xây dựng làng Di-đà. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên ở bên này phát tâm, đồng tu trên toàn thế giới hưởng ứng rất nhiều, liên tiếp đem tiền tài mà bản thân các bạn tích góp được đều gửi vào tài khoản của Cư Sĩ Lâm. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên không

phải không làm, ông cũng đang làm, đầu tiên muốn mua tòa nhà kế bên nhưng không thành, lần thứ nhất thất bại. Lần thứ hai bàn đến khu vực Dương Thố Cảng, thậm chí là bản vẽ kiến trúc đã vẽ xong rồi, cuối cùng người Nhật Bản không chịu bán, đây là lần thứ hai thất bại. Lần thứ ba bàn đến Đường Thành, thương lượng cũng gần như xong, chúng tôi cũng đi xem qua mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn là thất bại. Thế là tín tâm của rất nhiều người đối với việc Cư Sĩ Lâm muốn xây dựng làng Di-đà này không còn nữa, tôi cũng nghe thấy rất nhiều lời ra tiếng vào, họ nói: “Pháp sư à, thầy không biết gạt người, thầy bị người ta lợi dụng rồi. Người ta lợi dụng thầy để lừa gạt toàn thế giới.” Họ dặn dò tôi: “Sau này nói năng, thầy nên chú ý, phải thận trọng!” Tôi nghe xong cũng cứng họng không nói được gì. Thế nhưng họ không đến Singapore để điều tra cặn kẽ, chúng tôi không phải không muốn làm, do duyên không đầy đủ, duyên không đủ là chúng sanh không có phước. Người tu phước chúng ta, nếu như ôm giữ loại tâm thái này, bạn vốn dĩ là dùng tâm thiện tu phước nhưng hiện tại tâm thái này biến thành ác nghiệp; bạn không những không tu phước mà ngược lại đã tạo tội nghiệp rồi, các bạn nghĩ xem có đúng hay không? Bạn đã phát tâm thiện, quyên góp gửi đi số tiền này để làm việc tốt thì bạn có quả báo tốt, nếu người ta gạt bạn thì họ có quả báo của họ, người nào có quả báo của người đó. Nếu ý niệm của chúng ta chuyển đổi, chuyển thành niệm ác thì quả thiện của chúng ta biến thành quả ác rồi, đây thật là hết sức sai lầm!

Singapore có vị pháp sư Đàm Thiên, tôi cũng thường nhắc đến ông, thường hay tán thán ông. Ông rất vất vả, bày một quầy hàng nhỏ ở miếu Thành Hoàng, bán nhang đèn tiền giấy, kiếm một hai đồng. Tự mình trải qua đời sống rất nghèo khổ, nhiều năm tích góp được một số tiền, đến đại lục giúp đỡ Phật pháp xây chùa, số tiền quyên góp gửi đi là một triệu đô-la Mỹ, quyên góp một triệu đô-la Mỹ, thái độ của ông tốt, phước báo tương lai của ông không thể nghĩ bàn. Sau khi quyên góp gửi đi xong, ông nói với người đó: “Nhân quả sau này anh chịu, tôi không nghe, không hỏi.” Đây là công đức chân thật. Tâm thiện, niệm thiện, hạnh thiện chắc chắn cảm quả thiện. Thiện ác có thể chuyển biến, ý niệm của chúng ta vừa chuyển thì thiện liền biến thành ác, thiệt thòi cho chính mình. Đây là do không hiểu rõ đạo lý, chúng ta học Phật nhưng chưa thật sự hiểu rõ ý mà Phật đã nói. Kệ khai kinh nói: “Nguyện hiểu nghĩa chân thật của Như Lai”, nói sao dễ vậy?

Chúng tôi giảng kinh thuyết pháp, quả thật là có khi không thể giảng được viên mãn, giảng được mọi mặt đều chu đáo, các bạn đã nêu ra thì tôi nhất định sẽ

sửa đổi khiếm khuyết này. Sự phát tâm của các bạn nhất định có phước báo của các bạn, nếu các bạn thật sự làm đến “tam luân thể không”² thì tâm thiện này của các bạn là công đức, công đức này còn thù thắng hơn cả phước đức. Tôi không có tâm lừa gạt mọi người, cư sĩ Lý Mộc Nguyên phát tâm, tôi tin ông cũng không phải lừa gạt đại chúng, chúng tôi đều đang hết lòng nỗ lực làm. Hiện nay không tìm được đất xây dựng, ông nói với tôi, từ kiến trúc hiện hữu của Cư Sĩ Lâm hiện nay mà phát triển thêm, tôi nhìn thấy kế hoạch của ông, ông chuẩn bị xây dựng 400 gian liêu phòng. Tôi nói như vậy cũng tốt, thực tế là không tìm được đất xây dựng, tương lai Cư Sĩ Lâm có thể có bốn trăm, năm trăm người phát tâm ở lâu dài tại đây niệm Phật, có thể chứa một ngàn người thì càng tốt.

Cho nên lúc đang giảng kinh, tôi thường tán thán những người này, những việc này. Nếu các bạn thật sự phát tâm, hy vọng các bạn cũng tự mình điều tra thử xem, bởi vì có khi tôi cũng nghe kể lại, bản thân tôi không có tận mắt nhìn thấy. Nhất là ở Trung Quốc đại lục, tôi thật sự không rõ lắm, chỉ là nghe nói; như ở Đông Thiên Mục Sơn, họ làm rất tốt, tôi chưa từng đến đó, đây là đạo tràng xưa của tổ sư đại đức. Đồng tu ở Đông Bắc tu hành có một số việc thù thắng, như sự hộ pháp của cư sĩ Thôi, tôi cũng thường nói rất nhiều, nhưng tôi chưa từng đến đó. Rốt cuộc tình hình như thế nào thì hy vọng mọi người điều tra thêm, tìm hiểu thêm, tự mình đi đến bên đó quan sát thực tế, sau đó bạn hãy phát tâm muốn làm những việc gì để giúp đỡ họ. Mấy năm gần đây tôi cũng đã đi rất nhiều chuyến đến đại lục, thời gian mỗi lần ở đó đều rất ngắn, từ trước đến nay chưa từng ở hơn một tuần, những nơi đến thăm cũng rất ít ỏi, điều này cũng mong mọi người lượng thứ. Ngay bản thân tôi, tôi không cần gì cả, hiện nay tuổi tác của tôi đã cao, 74 tuổi thì chết cũng vừa rồi, “đời người bảy mươi xưa nay hiếm”. Trước đây, người ta đoán mạng cho tôi chỉ có 45 tuổi, tuổi thọ của tôi đã kéo dài rất nhiều rồi, tôi không mong cầu trường thọ, chỉ mong cầu chánh pháp thường trụ, mong cầu thế giới hòa bình, xã hội an định, mọi người đều có thể chung sống hòa thuận, đối xử bình đẳng. Đối với cá nhân mình, tôi chẳng mong cầu gì cả, tôi không cần gì cả, hy vọng mọi người có thể hiểu rõ. Tôi có một chút năng lực, tôi đều hết lòng hết sức giúp đỡ mọi người.

² Tam luân thể không: thuật ngữ thường dùng chỉ quan điểm khi bố thí: *không có người cho, không có người nhận, không có vật bố thí*. Không có ở đây có nghĩa là nhận biết được tự tánh rốt ráo của các pháp là không, chứ không phải phủ nhận sự hiện hữu. Vì nhận thức thấu đáo như vậy nên không còn các tướng ta, người, chúng sanh, thọ giả.

Đoạn kinh văn này nói rất rõ ràng, câu “*thường được nhiều tiền của, không ai có thể xâm đoạt*” là tổng thuyết. [Quả báo] nói riêng của việc không nói ly gián thì “*quyến thuộc hòa thuận, cùng nhất chí vui vẻ*”, gia hòa vạn sự hưng, người một nhà đồng tâm đồng đức. “*Thường không trái nghịch, tranh chấp*”, trái nghịch là không chống trái nhau, không có tranh chấp, người một nhà thật sự đoàn kết với nhau thì có đạo lý nào mà không hưng vượng? Trong đạo tràng, đại chúng tại gia, xuất gia trên dưới hòa thuận thì đạo tràng sẽ hưng vượng. Nếu có bất hòa thì đạo tràng này sẽ suy, trong đạo tràng nếu trên dưới đều có ý kiên, có bất hòa thì chắc chắn sẽ suy thoái. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.